3. Luku Aulassa on kylmä. Silti odotan häntä. En tiedä mikä minuun on mennyt. Haluan unohtaa hänet, mutta se on vaikeaa. Tässä vaiheessa hän hankaloittaa jo elämääni. Vihaan itseäni, koska pidän hänestä. En kestä tätä enää. En edes tiedä mitä tunnen häntä kohtaan. Tunnen vain jotain ja se tunne saa minut sekaisin. Hän ei ole vieläkään tullut. Luovutan. Lähden ulos. Yritän rauhoittua musiikilla. Miksi hänellä on tällainen vaikutus minuun? Olen yrittänyt unohtaa hänet liiankin monta kertaa. En jaksa enää. Siitä seuraa aina uusi pettymys. Pitäisi vain kertoa hänelle tunteistani. Tai ehkä ei. Pelkään hänen reaktiotaan liikaa. Mitä jos hän vain nauraa? Luulee sitä vitsiksi? Ja pahin. Pitää minusta myös? Kyllä. Se olisi pahinta. En tiedä, miten reagoisin siihen. Mitä tekisin? Ajatukseni keskeyttää, hän. Hän kävelee kohti koulua. Hän ei edes vilkaise minua. Taas mieleeni tunkeutuu ajatus hänen unohtamisesta. Käännyn hänestä poispäin. Takanani näen tutun pojan. Voi ei, se on Olli. Mitä hän täällä tekee? Sanoin etten halua enää puhua hänelle. Hän tuijottaa minua ja lähtee kävelemään minua kohti. Olen jäätynyt paikalleni. Hän pelottaa minua. Hän tuijottaa minua kuin olisin hänen lemmikkinsä, joka on tehnyt jotain pahaa. Hän tulee lähelleni ja sanoo haluavansa jutella kanssani. Vastaan, että hänen täytyy jättää minut rauhaan. En halua puhua hänen kanssaan enää. Kävelen pois hänen luotaan. Hän tarttuu käteeni. Käännyn häntä kohti paniikissa ja näen hänen oikeassa kädessään veitsen. Pelästyn vielä enemmän. Mitä hän tuolla aikoo tehdä? Yritän juosta karkuun, mutta hänen otteensa on tiukasti kiinni minussa. Riuhdon ja huudan apua toivoen, että joku kuulisi. Kukaan ei kuitenkaan ole lähettyvillä. Hän sanoo uhkaavasti, että jos hän ei saa minua, kukaan ei saa. Hänen oikea kätensä liikahtaa minua kohti. Sitten hän päästää irti minusta ja juoksee pois luotani. Huokaisen helpotuksesta, mutta tunnen jonkin pistävän minua. Katson alas ja näen veitsen lävistäneen vatsani. Ennen kuin huomaankaan olen kaatunut maahan ja kuin tyhjästä joukko ihmisiä on kerääntynyt ympärilleni. Olen hämmentynyt. Pistävä kipu laajenee vatsastani nopeasti eteenpäin koko kehooni. Maailma tummenee ja äänet kaikkoavat. Tunnen kylmyyttä, mutta turvallisuutta. Kaikki muuttuu harmaaksi ja sumeaksi. Ja lopulta on pimeää, saan vihdoin levätä. Ainoa asia, jota pystyn ajatella on, että kuolin. Elämäni ei välähdä silmieni edessä, niin kuin aina sanotaan. Ehkä elämässäni ei ole mitään näyttämisen arvoista. Joka puolella on pimeää. Pimeys peittää minut sen pelottavalla tyhjyydellä. Kaikki on hyvin maailmassa. Sitten Luke tunkeutuu takaisin mieleeni. Voi ei! Miksi hän ei jätä minua rauhaan? Jopa silloin kun olen kuollut, hän vaeltelee mielessäni. Pimeys peittyy hänen kasvoistaan, äänestään ja musiikistaan. Tulen surulliseksi. Suljen silmäni etten näe häntä. Tukin korvani etten kuule häntä. Silti jollain tavalla hän tunkee läpi. Hän on päässäni. Huudan, mutta suustani ei tule ääntä. Pimeys kaappaa ääneni ennen kuin se edes pääsee ulos. Olen turhautunut. Putoan, mutta en tunne tuulta. Kuolema on kuin ikuinen vapaa pudotus. Rentoudun ja annan pimeyden viedä minut. Yhtäkkiä tunnen kamalan kivun rinnassani. Kipu lyö minua sen voimallaan. Se lyö minua uudelleen ja uudelleen. Pimeyden täyttää valkoinen kirkas valo. Tunnen toivoa. Toivoa mistä? Elämästä? Haluan jäädä tänne. Älkää tuoko minua takaisin, olkaa kilttejä! Kipu lyö minua taas. Kehoni ei tunnu enää kevyeltä vaan raskaalta. Suljen silmäni. Kun avaan ne uudelleen, kirkas valo osuu silmiini. Suljen silmäni automaattisesti. Yritän totutella valoon räpyttelemällä silmiäni. Järkyttävä kipu leviää päänsärystä koko kehooni. Silloin tajuan olevani elossa. Miksi en voinut jäädä rauhaisaan pimeyteen? Käännän päätäni ja näen äitini istuvan vierelläni. Hän nostaa katseensa ja tuijottaa minua tyhjin silmin. Sitten suuri hymy nousee hänen kasvoilleen ja kyynel tippuu hänen poskelleen. Hän kertoo luulleensa menettäneensä minut. Uskon häntä ja halaan häntä vaivalloisesti. Rauhoitun hänen halauksestaan ja annan itseni nukahtaa. 4. Luku Kävelen 1. kertaa kouluun sairaalassa oloni jälkeen. Oloni on outo. Kun pääsen koululle, tuntuu kuin kaikki tuijottaisi minua. Tietysti kukaan

ei edes katso minuun päin. Aika hauskaa miten aistit voivat pettää tuolla tavalla. Olen oikeastaan iloinen ettei kukaan tiedä mitä tapahtui. Mieleeni putkahtaa taas Luke. Hänkään ei tietenkään tiedä mitä tapahtui ja olen helpottunut siitä. Tunnit vierivät nopeasti ohi kenenkään edes huomauttamatta kahden viikon poissaolostani. Kävelen kaapiltani alkavalle teatteritunnilleni. Odotan salin oven edessä opettajaa, kun huomaan muiden luokkakaverieni laahustaen ovea päin. En oleta, että he tervehtivät minua. Opettaja saapuu paikalle täsmälleen yhdeltä, jolloin tunti alkaa. Menen luokkalaisteni kanssa saliin ja valmistaudun teatterituntiin. Opettaja kutsuu koko ryhmän kokoon rinkiin, jolloin samalla hetkellä Luke rynnistää sisään saliin. Kuten tavallista, myöhässä. Luke pahoittelee myöhästymistään ja liittyy rinkiin muiden ryhmäläisten seuraan. Teatteritunnilla teemme improvisaatio harjoituksia ja pian alkaa tauko. Tauko kestää vain kaksikymmentä minuuttia. Tauon alkaessa Matias kävelee minua kohti. Pulssini nousee ja voin vain toivoa, että hän kävelee ohitseni. Pelkään, että hän tietää jotenkin Ollista. Matias saapuu luokseni ja kysyy vointiani. Vastaan epäröivästi voivani ihan hyvin. Hän kysyy missä olen ollut viimeiset kaksi viikkoa. Hämmästyn. Hän on huomannut poissaoloni. Hän on ensimmäinen, joka on kysynyt sitä. En viitsi valehdella, joten kerron olleeni sairaalassa onnettomuuden takia. Matias kertoo olevansa onnellinen, että olen takaisin ja lähtee pois luotani ulos teatterisalista. Tauon jälkeen opettaja kutsuu kaikki takaisin rinkiin. Hän ilmoittaa kaikille olevansa hyvin onnellinen, että juuri minä olen päässyt takaisin tunneille. Osasin odottaa, että opettaja tietää poissaoloistani, mutta en odottanut häntä kuuluttavan sitä kaikkien edessä. Hymyilen nolosti hänelle ja kiitän häntä. Nyt muut opiskelijat kiinnostuvat aiheesta. He kyselevät missä olen ollut ja miksi. En tiedä pitäisikö minun kertoa heille totuus. Vastaus tuohon tulee, kun Matias kertoo kaikille minun olleen sairaalassa onnettomuuden takia. Nyt he vasta kunnolla kiinnostuivat. Voi ei. Pitääkö minun oikeasti kertoa heille miksi jouduin sairaalaan? Varmaan täytyy, kun kaikki kyselevät eivätkä oletettavasti lopeta ennen totuutta. Yritän pitää tarinani niin lyhyenä ja iloisena kuin mahdollista: ”No, yksi poika oli vähän vihainen minulle ja puukotti minua, joten jouduin sairaalaan. Vaikka olin kunnossa viikon päästä, he eivät päästäneet minua pois sieltä. Kuulemma jotain vakavaa olisi voinut käydä kotona. Voitteko uskoa? Hehe!” Mietin lyhyen tarinani jälkeen, olikohan tuo tarpeeksi pirteää, etteivät he ottaisi sitä vakavasti. ”Mitä?! Mitä tapahtui? Miksi hän puukotti sinua? Kuka hän on? Mitä hänelle tapahtui?” kaikki huutelevat yhtä aikaa. En tiedä yhtään mitä vastata mihinkään niistä kysymyksistä. Olen liian hämmentynyt. Minua alkaa pyörryttää. Maailma sumenee ja äänet kaikkoavat. Vihdoin rauha on taas maan päällä. Olen yksin pimeydessä ja hiljaisuudessa. Voin levätä. Jatkoa on vielä, mutta liian keskeneräistä. Olisi kiva saada palautetta tarinana. Kiitos kun luit tekstini! :)